

«Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον;»^{*1}

Τὸ «ἔλεος» καὶ ἡ ἀγάπη
πέρα ἀπὸ τὸ ὁμόφυλον, ὁμοεθνὲς καὶ ὁμόθρησκον

α. Ἰδεολογικοποίησης τῆς Μισοξενίας

ΤΟ ΠΡΟΣΦΑΤΟ φαινόμενο τῆς ἀθροῦς εισροῆς στὴν Πατρίδα μας προσφύγων ἰδίως ἀπὸ τὸ Ἀφγανιστὰν ἔχει προκαλέσει **μεγάλη σύγχυση**, ἀλλὰ καὶ ἔχει ἀποδείξει ὅτι οἱ «ἐλληνορθόδοξοι» τῆς «**ταυτότητας**» καὶ τῶν «**λαοσυνάξεων**», πλὴν τῶν ἐπαινετῶν ἐξαιρέσεων (βλ. Ζάκυνθος), **δὲν διαθέτουν καρδιὰ καὶ μνήμη Χριστιανική.**

Δὲν ἀναφερόμεθα θεβαίως στὸ **νομικὸ χρέος** τῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία – βάσει Διεθνῶν Συνθηκῶν – **δὲν ἐπιτρέπεται** νὰ ἀπελαύνῃ ὅποιον πρόσφυγα δηλώνει ὅτι ἔρχεται διωκόμενος καὶ εἰκάζεται ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ του ἐὰν γυρίσῃ πίσω στὴν πατρίδα του.

Ἐπίσης, δὲν μᾶς πληγώνει τόσο ἡ **κυνικότης** τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν, κάποια ἀπὸ τίς ὁποῖες ἔφθασε μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ δώσῃ **χαρτὶ ἀπελάσεως** σὲ **μία λεχώνα** μὲ τὸ εἴκοσι ἡμερῶν **μωρό της!**... **Νὰ πάη ποῦ!**...

Θεωροῦμε ὅτι τὸ **πλέον ἀνησυχητικὸ** εἶναι ἡ **ιδεολογικοποίησης τῆς Μισοξενίας (Ξενοφοβίας)**, ἐν ὀνόματι μάλιστα τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως (!), μέχρι τοῦ ἀπιστεύτου σημείου **νὰ κατακρίνεται σφοδρότατα** γνωστὸς Κληρικός, ἐπειδὴ περιθάλπει δωρεὰν ἑκατοντάδες παιδιὰ λαθρομεταναστῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐλάχιστα εἶναι Ὁρθόδοξα, τὰ δὲ περισσότερα εἶναι Μουσουλμανάκια, Καθολικάκια καὶ Προτεστάντáκια, καὶ νὰ ἐκφράζεται ἡ ὄντως «σοκαριστικὴ»

«ΑΠΟΡΙΑ: Θὰ ἐπιτρέψουμε σὲ μερικοὺς ἱερωμένους ἄγευστους τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεώς μας νὰ σώσουν τὴν ψυχὴ τους, καταστρέφοντας τὴν Ἑλλάδα;!»...

β. Ἡ χριστοκεντρικότης τῆς Ἀγάπης

Τὸ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸ Ἦθος εἶναι **χριστοκεντρικὸ.**

Εἶναι Πατερικὴ Διδασκαλία, ἔργω καὶ λόγῳ διακηρυχθεῖσα «πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων», ὅτι

«τὰ μέλη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἔχουν κληθῆ νὰ συμπεριφέρονται ὡς τὰ ἐνεργὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ. Σὰν τὰ γεμάτα ἀπὸ κατανόηση τοῦ Χριστοῦ **μάτια.** Σὰν τὰ προσεκτικὰ **αὐτιά** τοῦ Χριστοῦ. Σὰν τὴν γεμάτη ἀγάπη **καρδιὰ** τοῦ Χριστοῦ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, **γιὰ ὅλες τοὺς τίς ἀνάγκες καὶ σ' ὅλα τοὺς τὰ ζητήματα, ἀποδεικνύοντας μὲ πράξεις ὅτι εἶναι μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.** Ἐχουν κληθῆ νὰ δείξουν αὐτὴ τὴν ἀγάπην **κι' αὐτὴ τὴν κατανόηση** πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὄχι μόνον θεωρητικὰ, ἀλλὰ συγκεκριμένα καὶ μὲ τὴν **πράξιν.** **Γιατὶ ἀκριβῶς τὰ σώματά τους, ποῦ μ' αὐτὰ ἀποδεικνύεται συγκεκριμένα **κι' ἔμπρακτα ἡ ἀγάπη** πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἔγιναν μέλη τοῦ Χριστοῦ.** Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ ἀγάπη ὀφείλει νὰ δειχθῆ πρὸς τὴν σωματικὴ ὑπαρξὴ τῶν ἄλλων, ἀφοῦ ἔγιναν ἢ μποροῦν νὰ γίνουν μὲ τὴν σωματικὴ τους ὑπαρξὴ μέλη τοῦ Χριστοῦ»².

Στὸ πρόσωπο τοῦ συνανθρώπου μας – ἀνεξαρτήτως φύλου, ἐθνικότητας καὶ θρησκείας – ἐνσαρκώνεται ὁ «Πλησίον» τῆς Παραβολῆς τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου³.

Ἡ συγκλονιστικὴ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου μας στὸ ἐρώτημα τοῦ «νομικοῦ» ἐκεῖ ἀκριβῶς ἀπέβλεπε: **νὰ συντρίψῃ τὰ «σύνορα» τῆς ἀγάπης τῶν Ἑβραίων**, οἱ ὅποιοι θεωροῦσαν ὡς «πλησίον» τους ἀποκλειστικὰ τοὺς ὁμοεθνεῖς καὶ ὁμοθρήσκους τους.

Ὁ Κύριός μας καὶ Θεός μας Ἰησοῦς Χριστός, **τοῦ Ὁποίου ἡ θεϊκὴ Καρδιὰ διὰ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας γίνεται ἰδική μας καρδιὰ**, ἦταν καὶ ἔζησε ὡς «Πρόσφυγας»: κατῆλθε στὴν γῆ, κατέφυγε στὴν Αἴγυπτο, ἔζησε ὡς «Ξένος» καὶ ἐξακολουθεῖ διὰ μέσου τῶν αἰῶνων νὰ κρούῃ τὴν θύρα μας ὡς «Ξένος» στὸ πρόσωπο τοῦ «Πλησίον» μας...

Ἄρα γε, ποῖο «**τεῖχος**» φυλετικὸ, ἐθνικὸ καὶ θρησκευτικὸ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμποδίσῃ τὰ παφλάζοντα κύματα τῆς ἀγάπης νὰ ξεχυθοῦν ἀπὸ τὴν καρδιὰ μας, τὴν **Καρδιὰ τοῦ Χριστοῦ μας**, πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις;...

γ. Ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος καὶ οἱ Πέρσες

Τὴν 9ῆ Ἀπριλίου ἐορτάζει ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος, ὁ ὁποῖος ἦταν Ἐπίσκοπος τῆς ἀρμενικῆς πόλεως Ἀμίδης στὶς ἀρχὲς τοῦ 5^{οῦ} αἰῶνος.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου μεταξὺ Ρωμαίων καὶ Περσῶν (421-422), οἱ Βυζαντινοὶ εἶχαν συλλάβει **7.000 αἰχμαλώτους**, τοὺς ὁποίους ἤρνοῦντο νὰ διαθρέψουν ἢ νὰ ἀπολύσουν.

Τότε ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος συνεκάλεσε τοὺς Κληρικούς του καὶ τοὺς εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Θεός μας δὲν ἔχει ἀνάγκη οὔτε δίσκους οὔτε ποτήρια, διότι οὔτε τρώγει, οὔτε πίνει... Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει πολλὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κειμήλια, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη τῶν πιστῶν, ἔχουμε χρέος νὰ ἐλευθερώσουμε μὲ ἀνὰ τὸν αἰχμαλώτους καὶ νὰ τοὺς διαθρέψουμε...».

Ἔτσι καὶ ἔγινε: τὰ κειμήλια ἐχωνεύθησαν, οἱ αἰχμάλωτοι ἐξαγοράσθησαν, τοὺς ἐδόθη τροφή καὶ ἐστάλησαν στὸν Βασιλέα τους μὲ τὰ ἀνάλογα ἐφόδια γιὰ τὴν ἐπιστροφή.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν **Βάρανος Ε'** τόσο πολὺ κατεπλάγη ἀπὸ τὴν μεγαλόψυχη πρᾶξι τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου, ὥστε ἐζήτησε νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἀγιώτατον Ἱεράρχη⁴.

δ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς καὶ οἱ Τούρκοι

Τὸ μεγαλεῖο αὐτὸ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τοῦ «ελέους» – πέρα ἀπὸ τὸ ὁμόφυλον, ὁμοεθνὲς καὶ ὁμόθρησκον – ἐκφράζει ἄλλωστε καὶ τὴν «οἰκονομίαν» τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἔγραφε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς πρὸς τὴν Ἐκκλησία του ἐν σχέσει μὲ τὴν αἰχμαλωσία του ἀπὸ τοὺς Τούρκους (Μάρτιος 1354-Ἄνοιξις 1355):

«Μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ τὸ νὰ οἰκονομήσῃ ὁ Θεὸς τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε νὰ εἶναι ἀναμιγμένοι Χριστιανοὶ καὶ Τούρκοι, ἐγὼ δὲ νὰ αἰχμαλωτισθῶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ... φανερόνται καὶ εἰς αὐτοὺς (τοὺς Τούρκους)..., ὥστε νὰ εἶναι ἀναπολόγητοι μπροστὰ στὸ μελλοντικὸ φρικωδέστατο Βῆμα Του...»⁵.

Ἄλλοίμονον, ἐὰν ἡ «**ἐθνικὴ ἰδιοπροσωπία**» μας ἐξακολουθῇ νὰ νοθεύῃ τὸν **ὑπερ-εθνικὸ χριστοκεντρισμὸ** τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἦθους μας!...

Ἄλλοίμονον, ἐὰν ὁ κουρνιαχτὸς τοῦ «**στατιστικοῦ θριάμβου**» (!) τῶν «**ὑπογραφῶν**» ἐξακολουθῇ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐγγραφὴν στὶς καρδιὰς τῶν Χριστιανῶν τοῦ «**Καινοῦ Ὀνόματος**»⁶, τὸ ὁποῖο συνεχῶς ἐπανεγγράφεται ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ ἀνανεώνει τὴν Ταυτότητά μας διὰ τῆς «**Καινῆς Ἐντολῆς**»⁷: **τῆς Ἀγάπης πρὸς τὸν Πλησίον μας ἄνευ ὄρων, ὁρίων καὶ συνόρων!**...

† **Ὁ Ω. & Φ. Κ.**

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 304/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2001, σελ. 65-67.

1) Λουκ. ι' 29.

2) **Dimitru Staniloae**, Γιὰ ἓνα Ὁρθόδοξο Οἰκουμενισμό, σελ. 103, Πειραιεὺς 1976.

3) Λουκ. ι' 25-37.

4) **Σωκράτους Σχολαστικοῦ**, PG τ. 67, στλ. 782B-784B/Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, VII, *κἀ*. Βλ. καὶ «**Θ.Η.Ε.**», τ. 1, στλ. 1169. • **Δυστυχῶς** ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου ἀποσιωπᾶται ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς Συναξαριστὰς καὶ τὸ Ἁγιολόγιον.

5) Ἁγίου **Γρηγορίου Παλαμᾶ**, Συγγράμματα..., τ. Δ', σελ. 121/Πρὸς τὴν Ἐαυτοῦ Ἐκκλησίαν, 3.

6) Πρβλ. Ἀποκαλ. γ' 12.

7) Ἰωάν. ιγ' 34.